

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **K. D.**, zastoupeného Mgr. Luděkem Voigtem, advokátem se sídlem v Praze 6, Bělohorská 163, za účasti **Finančního ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2006, č. j. 11 Ca 192/2005 – 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) faxem dne 8. 11. 2006, doplněnou písemným vyhotovením podaným k poštovní přepravě dne 9. 11. 2006, se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení městského soudu, kterým byl stěžovateli vrácen soudní poplatek zaplacený v kolcích ve výši 3000 Kč.

U téhož soudu se stěžovatel v předcházejícím řízení žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 17. 5. 2005, č. j. 3908/05-130, kterým mu byla vyměřena daň z přidané hodnoty. Tato žaloba byla rozsudkem ze dne 26. 4. 2006, č. j. 11 Ca 192/2005 – 28, zamítnuta. Rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 3. 5. 2006 a stěžovatel jej v zákonem stanovené lhůtě napadl kasační stížností, aniž by současně zaplatil soudní poplatek. Soud proto stěžovatele usnesením ze dne 12. 6. 2006, č. j. 11 Ca 192/2005 – 54, vyzval, aby do tří dnů od doručení tohoto usnesení soudní poplatek uhradil. Předmětné usnesení bylo doručeno k rukám zástupce stěžovatele dne 4. 8. 2006 (v souladu s judikaturou správních soudů bylo doručováno pouze zástupci stěžovatele, viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 – 69, publikovaný pod č. 726/2005 Sb. NSS, dostupný též na www.nssoud.cz).

Stěžovatel na výzvu nereagoval, proto městský soud usnesením ze dne 5. 9. 2006, č. j. 11 Ca 192/2005 – 58, řízení o této kasační stížnosti podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), zastavil, a následně usnesením napadeným touto kasační stížností, tj. usnesením ze dne 23. 10. 2006, č. j. 11 Ca 192/2005 – 68, rozhodl o vrácení soudního poplatku zaplaceného po pravomocném zastavení řízení.

Soud dospěl k závěru, že v daném případě nebyly splněny podmínky § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, neboť poplatek nebyl zaplacen do té doby,

než usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci, tedy v tomto případě do 3. 10. 2006. Stěžovatel zaplatil soudní poplatek teprve poté. Zásilka s vylepenými kolkovými známkami byla podána k poštovní přepravě až dne 17. 10. 2006; byla tedy podána zcela zjevně opožděně, v době, kdy řízení o kasační stížnosti proti rozsudku ze dne 26. 4. 2006, č. j. 11 Ca 192/2005 – 28, již bylo pravomocně zastaveno. Protože poplatková povinnost stěžovatele již zanikla, bylo rozhodnuto o vrácení poplatku.

Zřejmě i vzhledem k tomu, že v rozhodnutí o vrácení poplatku bylo uvedeno poučení, že proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost, stěžovatel tuto stížnost podal.

V daném případě se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti, především pak, zda je proti citovanému usnesení městského soudu ze dne 23. 10. 2006 kasační stížnost přípustná. Soud se již těmito otázkami zabýval ve svém usnesení ze dne 23. 2. 2007, č. j. 8 As 25/2006 – 144, a dospěl k závěru, že „rozhodování o soudních poplatcích by bezesporu svou podstatou náleželo do výkonu státní správy. Zřejmě však z praktických důvodů, především se zřetelem na často úzkou souvislost s vlastním rozhodováním, svěřuje zákon o soudních poplatcích rozhodování o soudních poplatcích soudům (§ 3 tohoto zákona)“. V souladu s výše citovaným rozhodnutím zdejší soud konstatuje, že kasační stížností napadené usnesení městského soudu ze dne 23. 10. 2006 bylo vydáno jakožto součást řízení ve správním soudnictví a je tedy rozhodnutím soudu ve správním soudnictví ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). V tomto směru je nepodstatné, že důvody rozhodnutí se opírají o jiný zákon než je soudní řád správní.

V návaznosti na předchozí otázky se pak Nejvyšší správní soud musel dále zabývat další právní otázkou, zda v daném případě není dle dikce zákona, konkrétně § 104 s. ř. s., kasační stížnost nutno považovat za nepřipustnou.

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, nepřipustná. Ačkoli by tedy důsledné použití čistě gramatického výkladu zákona směřovalo spíše k tomu, že rozhodnutí soudu, které má toliko jediný výrok týkající se vrácení soudního poplatku, není rozhodnutím o nákladech řízení, neboť předmětné řízení již bylo pravomocně skončeno jiným usnesením, logickým a zejména systematickým výkladem lze naopak dojít k závěru, že takové rozhodnutí je možno chápat jako rozhodnutí o nákladech řízení. Zákon také v § 61 s. ř. s. výslovně uvádí, že o nákladech řízení rozhodne soud „zpravidla“ v rozsudku nebo usnesení, jímž se řízení končí. Není tedy zcela vyloučeno, aby o nákladech řízení bylo rozhodnuto i jiným rozhodnutím, v tomto případě usnesením o vrácení soudního poplatku po skončení řízení.

Jakkoli je soudní poplatek specifickým institutem, svou povahou spíše fiskálním, v soudním řízení plní funkci blízkou podmínkám řízení a rozhodování o něm zákon svěřuje, jak již bylo výše řečeno, do pravomoci soudů v rámci rozhodování o nákladech řízení. Ustanovení § 57 odst. 1 s. ř. s. totiž jednoznačně soudní poplatky do nákladů řízení zahrnuje. Rozhodnutí o vrácení soudního poplatku navíc žádným způsobem nezasahuje do práv účastníka řízení tak, aby mohl být dán některý ze zákonem stanovených důvodů pro podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Ani nesprávné poučení městského soudu o tom, že proti jeho rozhodnutí je kasační stížnost přípustná, tedy nemůže její přípustnost založit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 – 36, publikované pod č. 737/2006 Sb. NSS).

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřipustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d), ve vazbě na § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s., odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu